

Ediție îngrijită de L. S. Desartovici

Icoana reprodusă pe copertă este realizată
de Stelian Deac

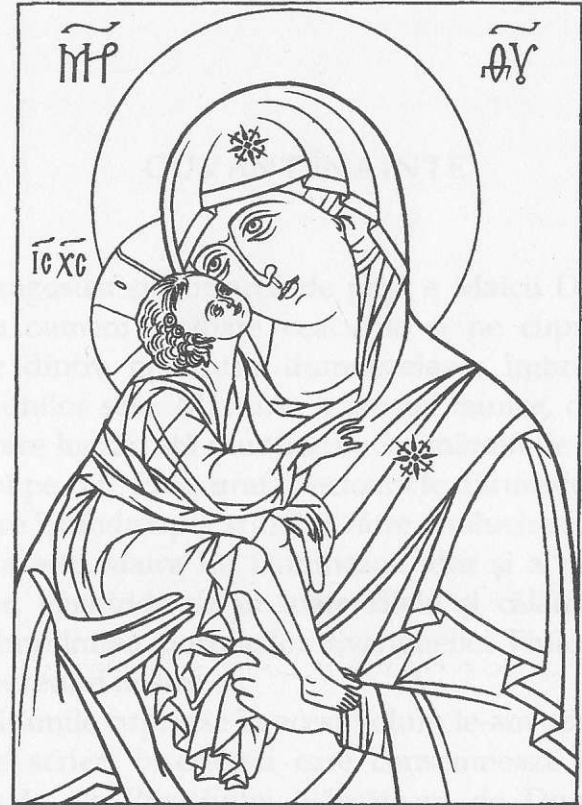

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naționale a României
Minunile Maicii Domnului. - București :
Editura Sophia, 2019

ISBN 978-973-136-706-4

2

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție.

MINUNILE MAICII DOMNULUI

explice prin legi și rânduieli. Frica de sfârșit pricinuieste conștientizarea păcatelor, te îmbrânțește la simțire...

Recunoștința pe care o simte cineva pentru nesfârșita dragoste a lui Dumnezeu îi înmoaie inima, îl topește, îl face să-i iubească pe frații lui și toată creația. Dar, totodată, se teme ca nu cumva vreo faptă de-a sa să-L mâhnească pe Dumnezeu și să piardă ceea ce a început să guste inima sa, adică ceea ce a fost făcut să fie căutat de sufletul său: darul unirii, prin dragoste, cu Dumnezeu.

Am hotărât să scriu această experiență unică pe care am trăit-o, la rugămintea unui frate drag întru Hristos, spre slava lui Dumnezeu și întărirea duhovnicească a celor care vor citi. Vă rog să mă iertați pentru tonul personal al povestirii, dar am vrut să descriu evenimentele și simțămintele întocmai cum le-am trăit. Vă mulțumesc pentru înțelegere.

A.P., o închinătoare la Sfintele Locuri

†

Unindu-te cu noi prin rugăciune, ne întărești în chip tainic și ridici sufletele noastre din puterea stricăciunii, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, luminându-ne cu lucrarea credinței și cu puterea de nezdruccinat a Învierii din morți a Domnului Hristos. Învață-ne și pe noi a ne deschide inimile și brațele, spre a cuprinde tot ce ne va rândui Domnul în viață, ca astfel să ne facem părtași zborului rugăciunii, care cuprinde cu dragoste întreaga fire omenească.

†

Când zborul sufletului meu se frânge și cad în golul morții și al necredinței, tu, Preacurată, dă-mi o inimă ce plânge, ca harul să mărturisească ziua biruinței.

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	5
Rugăciune înainte de citire.....	8
Minuni la Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu”	9
Îndoită bucurie	15
Trei daruri într-unul.....	21
Astăzi vine leacul cel vindecător!	24
Trei ulcioare cu apă	28
Darul Maicii Domnului.....	31
Mâna Sfântului Ioan Damaschin.....	34
Pătimirea unei împărătese	41
Lumina ochilor	51
Oare cine ești?.....	60
O iconiță mică.....	62
Un galben de aur.....	65
Maica Domnului „Portărița”	70
Răsplata osteneții	80
Alb și negru	83
Grâu ales și frumos.....	88
Într-o clipită	90
Bucură-te, Marie!.....	92
Doamna și Stăpâna Casei	95
Putere voinicească	98
Lumina frumuseții negraite	100
Pruncul preînțelept.....	103
Trei crini	106

Ca un Prunc	109
Castel Sant'Angelo	112
O mână vie	114
Un chip asemenea	116
Jumătate de lumânare	119
Prunc de trei ani	124
Nu te-a întrebat nimeni	126
„Cuvine-se cu adevărat”	130
În fiecare zi	133
O casă în flăcări	136
Capul plecat.....	137
Să nu vă temeți!.....	144
Cu față senină.....	146
Un zbor adevărat	150

Rugăciune înainte de citire

Preablândă și întrutotmilostivă Maică a lui Dumnezeu, cu privirea ta cea lină și dumnezeiască cuprinde sufletul meu și tămăduiește-mi rănilile cele ascunse, pe care din pricina mării dureri le tănuiesc în străfundul sufletului. Vindecă-mi, Precurată, durerea inimii căci întru Duhul Sfânt nimic din cele ale mele nu-ți este străin, iar lacrimile și mijlocirile tale de Maică sunt pururea biruitoare înaintea Fiului tău. Precurată Născătoare de Dumnezeu, tu cunoști suspinul cel adânc și durerea inimii mele și știi că gândurile cele întunecate ale mâhnirii și deznădejzii îmi macină toate puterile sufletești. Miluiește-mă, Sfântă Fecioară, și pune un strop de putere în frământătura sufletului ca să dospească și întru mine încredințarea dragostei celei dumnezeiești. Cu totul ești înveșmântată întru lumină și negrăită este frumusețea ta, Dumnezeiască Mireasă, iar razele milostivirilor tale revarsă spre noi darul cunoștinței celei nemincinoase. Cuprinde-ne și pe noi, cei care citim mărturiile minunilor tale, întru bunătatea ta cea neșarmurită, Născătoare de Dumnezeu, străluminând inimile și mințile noastre și îmbărbătându-ne spre plinirea evangheliceștilor porunci.

Amin.

MINUNI LA ADORMIREA
PREASFINTEI
NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

La vremea în care Domnul nostru Iisus Hristos a rânduit să o ia la Sine pe Precurata Fecioară Maria, i-a trimis înainte-vestitor pe Arhanghelul Gavriil, cel prin care i-a vestit și plinirea vremii Întrupării și zămislirea Lui din Duhul Sfânt. Poposind Arhanghelul înaintea Precuratei, care se afla în rugăciune, i-a întins o ramură de finic, ca semn al biruinței dumnezeiești asupra morții și a iadului, și i-a grăit astfel:

– Fiul și Domnul tău te cheamă, zicând: E ceasul venirii la Mine a Maicii Mele! De aceea, m-a trimis să-ți vestesc din nou ție, cea binecuvântată între femei! Și așa cum ai umplut de bucurie pe locuitorii pământului, tot așa vei bucura oștirile cerești prin urcarea ta, tu, cea binecuvântată, care ai făcut să strălucească încă și mai mult sufletele sfinților. Bucură-te! așa cum odinioară ți-am vestit, căci numele plin de har îl ai ca o cinste veșnică. Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine! Rugăciunile și cererile tale urcă la Fiul tău la Ceruri și, potrivit rugăminții tale, îți poruncește să lași această lume și să urci în sălașurile cerești și să fii alături de El în viața veșnică și fără de sfârșit!

Auzind Precurata Fecioară vestirea Arhanghelului Gavriil, s-a umplut de negrăită bucurie și a dat îngerului răspunsul ei cel întâi grăit la Bunavestire:

– Iată roaba ta! Fie mie și acum după cuvântul tău!

Primind graiul ei, îngerul a plecat. După această minunată vestire, Maica Domnului s-a adâncit și mai mult în rugăciune, veselindu-se cu duhul că grabnic va veni ceasul în care va vedea de-a pururi fața Fiului

și Dumnezeului său. Și dorind Preacurata a-l vedea pe Sfântul Ioan Teologul, cel pentru care Fiul său hotărâse înfiere, a făcut Domnul astfel încât ucenicul cel iubit a fost adus îndată de față, în chip minunat. Veselindu-se de sosirea lui, Maica Domnului i-a vestit lui și celor care o slujeau că a sosit ceasul mutării ei la Ceruri. Văzând sufletele lor întristate de această veste, i-a îmbărbătat și i-a mângâiat pe toți cu cuvinte blânde și alinătoare și a rânduit cele pentru îngroparea sa. Dar cei de față, știind cât de mare bucurie dobândiseră din dragostea Maicii lui Dumnezeu, nu răbdau a se despărți de ea și i-au căzut înaintea, rugându-o să nu-i lase orfani. Atunci, Fecioara Maria, privindu-i cu dumnezeiască blândețe, le-a grăit aceste cuvinte:

– Voia Fiului și Dumnezeului meu să fie cu mine! El este Dumnezeu și Îl slăvesc și înalț pe Dumnezeul părinților mei. El este Fiul meu născut din mine după trup, dar Tatăl Său e Dumnezeu, ziditorul Maicii Sale. De aceea, doresc să mă duc la El, Cel Care dăruiește tuturor ființă și viață. Și când mă voi duce la El, nu voi înceta să mă rog și să mijlocesc pentru voi și pentru toți creștinii și pentru lumea întreagă, ca Acela care o judecă în milostivirea Sa să se milostivească de toți credincioșii și să-i întărească și să-i ducă pe calea vieții și să-i întoarcă pe necredincioși și să facă din toți o singură turmă a Bunului Păstor, Care și-a dat sufletul Său pentru oile Sale și le cunoaște, și ai Săi Îl cunosc!

Și îndată ce a grăit aceste cuvinte, s-a auzit un tunet puternic și s-a arătat în apropiere un nor strălucitor cu adiere pașnică. Iar din acest nor, ca niște picături de rouă înmiresmată, s-au pogorât Sfinții ucenici și Apostoli ai Domnului Hristos, aduși fiind de la marginile pământului și stând înaintea casei Preacuratei Fecioare. Sfântul Ioan Teologul le-a ieșit întru întâmpinare și, aducându-i pe

toți înaintea Maicii Domnului, s-au învrednicit cu toții a vedea ramura de finic adusă de Arhanghel spre vestirea trecerii ei în veșnicie. Văzându-i pe Petru și Pavel și pe toți ceilalți ucenici și Apostoli și cuprinzându-i pe toți în rugăciunile ei, Fecioara Maria le-a grăit acest cuvânt:

– Bucurați-vă, copii, tovarăși și ucenici ai Fiului și Dumnezeului meu! Fericiți sunteți voi, care ați fost socotiți vrednici să fiți ucenicii milostivului și slăvitului Domn și Învățător, și El v-a încredințat slujirea atâtor taine și v-a ales pentru a avea părtășie la prigoanele și pătımirea Sa, ca să vă învredniciți să fiți uniți cu slava și Împărăția Lui, după cum v-a făgăduit și v-a poruncit Însuși Domnul slavei!

Apoi, rânduint cele cuvenite mutării ei din această viață, Maica Domnului și-a ridicat mâinile și, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate, a grăit:

– Te binecuvântează, Împărate și Fiule Cel Unul al Tatălui Celui fără de început, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Care ai socotit a fi cu cuviință să placi Tatălui printr-o nemăsurată iubire de oameni și să Te întrupezi din mine, roaba Ta, cu împreună-lucrarea Duhului Sfânt! Te binecuvântează pe Tine, Dătătorule a toată binecuvântarea, și pe Tine, Cel Ce reverși lumina! Te binecuvântează pe Tine, Pricină a toată viața de bine și pace, Care ne-ai adus cunoașterea Ta și a Tatălui Tău Cel fără de început și a Duhului Sfânt Celui împreună-veșnic și de viață făcător! Te binecuvântează pe Tine, care ai binevoit să sălășluiești în pântecul meu mai presus de cuvânt! Te binecuvântează pe Tine, Care ai iubit atât de mult firea omenească, încât ai îndurat pentru noi răstignirea și moartea, iar prin Învierea Ta ai înviat firea noastră din adâncurile iadului și ai adus-o la cer și ai slăvit-o cu o slavă neînchipuită! Te binecuvântează și laud cuvintele Tale, pe care ni le-ai dat cu adevărat, și cred în

împlinirea tuturor graiurilor care ne-au fost spuse!

După ce Fecioara Maria a rostit această binecuvântare, Apostolii, însuflați fiind de Duhul Sfânt, au început a grăi unul câte unul graiuri minunate spre lauda întrupării Fiului lui Dumnezeu și a întregii lucrări de mântuire a firii omenești. Sfârșind ei cuvântul, Maica Domnului i-a binecuvântat, iar inima ei s-a umplut de o mângâiere dumnezeiască.

Și atunci s-a petrecut marea și minunata venire a Fiului ei și Dumnezeului nostru, Domnul Iisus Hristos. Iar dimpreună cu El au venit mulțimea oștirilor cerești, de la îngeri și arhangheli până la heruvimi și serafimi, umplând nădejtile cele sfinte ale Preacuratei, care era încredințată de cele ce urmau să se petreacă la strămutarea ei la Ceruri. Alături de Maica Domnului, și Sfinților Apostoli le-a fost dat să vadă slava Domnului, fiecăruia după a sa măsură și putere, și, căzând la pământ, au auzit cuvântul Mântuitorului Hristos:

– Pace vouă!

Auzind glasul cel dulce și dumnezeiesc al Învățătorului, Apostolii s-au înviorat și, întăriți la suflet și la trup, au început să privească dumnezeiasca slavă a chipului Domnului. Și umplându-se Preacurata de bucurie mare, fața îi strălumina din strălucirea slavei dumnezeiești. Apoi, privind cu evlavie și cutremur strălucirea Dumnezeirii Fiului său, s-a rugat Lui pentru Apostoli și pentru întreaga fire omenească și îndată s-a arătat cu și mai mare covârșire slava Domnului Iisus Hristos. Atunci, Fecioara Maria a zis:

– Binecuvântează-mă, Doamne, cu dreapta Ta, și binecuvântează pe toți cei ce Te slăvesc și pomenesc Numele Tău și Ți aduc toate rugăciunile și cererile lor!

Iar Domnul, întinzând dreapta Sa, a binecuvântat-o:

– Fericită să fii și să se bucure inima ta, binecuvântată între femei, Marie, căci tot harul și tot darul ți-a fost dat de către Tatăl Meu din Ceruri și, de aceea, tot sufletul ce va chema numele tău cu sfințenie nu va fi lepădat, ci va afla milostivire și mângâiere în această viață și în veacul viitor. Iar tu, intră în sălașurile cele veșnice cu pace, bucurie și în comorile nesfârșite ale Tatălui Meu, ca să vezi slava Mea și să te bucuri prin harul Duhului Sfânt!

Și astfel, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în chip lin și-a încredințat sufletul său Domnului, Împăratului și Fiului ei. Casa și împrejurimile s-au umplut numaidecât de o mireasmă negrăită, iar trupul Maicii Preacurate era învăluit de o tainică lumină. După ce trupul său a fost uns cu miresme și rânduit să fie purtat spre Ghetsimani, de îndată s-a răspândit vestea adormirii sale și mulți bolnavi și neputincioși s-au adunat acolo. Spre deplina mângâiere a tuturor, ochii orbilor și-au redobândit lumina, urechile surzilor au căpătat auz, șchiopii s-au ridicat și au mers pe picioarele lor, demonii au fost izgoniți și toată durerea și boala s-a vindecat.

Întru această revărsare de bucurie și recunoștință a credincioșilor, trupul Fecioarei Maria a fost purtat de Sfinții Apostoli spre Ghetsimani, iar îngerii îi străjuiau în umbletul lor. Apostolii cântau psalmi, dimpreună cu toată ceata credincioșilor, iar convoiul de îngropare era slăvit și plin de evlavie.

În drumul spre Ghetsimani, toți neputincioșii și bolnavii au fost vindecați, însă acest lucru l-a stârnit pe potrivnicul adevărului și, folosindu-se de puterea pizmei, i-a îmboldit pe unii dintre învățătorii iudeilor să voiască a necinsti trupul adormit al Maicii lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel răstignit de ei pe Cruce. Spre a-și împlini răutatea, cu strigăte necuviincioase s-au pornit să împrăștie adunarea cea minunată a credincioșilor

care conduceau trupul Sfintei Fecioare. Iar unul dintre ei, care era mai înalt și mai înverșunat, a ajuns până la catafalcul Maicii și, apucându-l cu mâinile, a voit să-l răstoarne pentru a prăvăli trupul la pământ. Dar îndată ce a atins sicriul, a și văzut dreapta răsplătire a faptelor sale, căci un înger i-a tăiat mâinile de la coate. Tulburat de nespusa durere, a început să urle, tânguindu-se. Văzând cele petrecute, îndată s-au tras îndărăt toți cei care se porniseră cu vrăjmășie împotriva convoiului de îngropare, fiind stăpâniți de mare frică. Iar cel care cumplit suferea având mâinile tăiate, fiind cuprins de adâncul deznădejdiei, și-a ridicat glasul către aceea al cărei trup voise să-l oboare la pământ și, preschimbând necredința în credință și hulele în cuvinte de laudă, cu glas mare a rugat-o să îl tămăduiască cu grabire și să ierte fărădelegea lui. Atunci, Sfântul Apostol Petru a poruncit să fie oprit sicriul cu trupul Preacuratei și toți dimpreună au început să se roage Născătoarei de Dumnezeu pentru cele petrecute. L-au adus pe vinovatul cel rănit, a cărui căință se făcuse prin sânge și lacrimi, și, luându-l Sfântul Petru și apropiindu-i de sicriu mâinile tăiate din cot, de îndată ele s-au lipit de trupul lor și nu numai că au pierit cumplitele dureri, ci chiar și urma rănii a dispărut. De atunci, omul acela a crezut în Hristos, iar mai apoi s-a botezat, încât, mai pe urmă, cele petrecute cu dânsul i-au adus la credință pe mulți dintre iudeii care șovăiau în a fi încredințați că Mesia S-a întrupat din Pururea Fecioara Maria.

După tămăduirea acestui iudeu, Apostolii au ridicat sicriul Preacuratei și au purces spre Ghetsimani, unde i-au așezat trupul, după cum îi fusese dorința. Dar Sfinții Apostoli se sfiu foarte tare să atingă cu mâinile lor trupul sfânt și binecuvântat al Fecioarei Maria, căci vedeau lumina care-l acoperea și harul lui Dumnezeu

care era peste el. Astfel că Sfinții Petru și Pavel au prins de giulgiul pe care se afla așezat trupul Preacuratei și, în vreme ce Sfântul Ioan Teologul tămăia lăcrimând, au așezat în mormânt trupul Celei care a dat trup Fiului lui Dumnezeu. Nu este nicidecum de mirare că Maica vieții a fost pusă în mormânt, căci și Fiul ei, Care e însăși viața și nemurirea, a suferit moartea trupească și punerea în mormânt, dar prin însăși moartea Sa a nimicit moartea și a dăruit lumii viață.

†

Ai purtat pe brațele tale pe Fiul lui Dumnezeu, Cel Care S-a făcut Prunc luându-Și trup din Tine, Preacurată Fecioară, iar la vremea mutării tale la cele de Sus, El Însuși a venit spre a-ți purta pe brațe sufletul cel îndumnezeit. De aceea, și dragostea ta, pururea dăruitoare fiind, prin îmbrățișarea ta de Maică și Fecioară revarsă asupra lumii dulceața nădejdiei și a bucuriei, luminându-ne sufletele și izbăvind trupurile noastre din învârtoșările cele amare ale patimilor pământești.

†

Ajută-mi, Maică Preacurată,
lucrarea mâinilor să-mi fie adevărată,
iar ochii de întuneric mi-i păzește,
să-L pot vedea pe Cel Ce mântuiește.

ÎNDOITĂ BUCURIE

În ceata sfintelor femei care L-au cunoscut pe Mântuitorul și care mai apoi au propovăduit Evanghelia, la loc de cinste se află Marta și Maria, surorile lui Lazăr, cel pe care Domnul Hristos l-a înviat a patra zi din morți, înainte de intrarea Sa în Ierusalim. După pogorârea

Sfântului Duh și după uciderea cu pietre a Sfântului Ștefan arhidiaconul, de către iudei, Apostolii au avut de îndurat mulțime de prigoniri, încât și Lazăr, fratele Martei și al Mariei, fugind de iudei, a ajuns în insula Cipru, propovăduind celor de acolo Evanghelia lui Hristos. În ceata ucenicilor Domnului se afla și unul pe care îl chema Maxim, căruia Sfântul Apostol Pavel îi rânduise și îi poruncise să le fie alături Martei și Mariei, care rămăseseră în Ierusalim cu Preacurata Fecioară Maria, până la adormirea ei.

Împărțind averile lor săracilor și trăind apostolește, Marta și Maria vesteau cu putere cuvintele Evangheliei. Însă iudeii, văzând propovăduirea lor cea plină de îndrăzneală, le-au luat pe aceste sfinte femei, dimpreună cu Maxim și Caledonie – care se născuse orb, iar Domnul Hristos îi dăruise vederea – și, punându-i într-o corăbioară care nu avea vâsle, i-au împins în larg, lăsându-i de izbeliște, ca să se ducă încotro îi va sufla vântul.

Văzându-se lăsați la puterea valurilor și a vânturilor, ceata celor patru a început să se roage cu stăruință lui Dumnezeu ca să le rânduiască a ajunge anume acolo unde El binevoiește. Și după multe zile în care au răbdat nu puțină sete și foame și arșiță, a rânduit Domnul că au ajuns, prin a Sa putere și purtare de grijă, într-o cetate a Galiei, care avea mulțime mare de oameni și care se numea Marsilia. Coborând din luntre și dând slavă lui Dumnezeu că i-a adus în acea cetate, au dorit a dobândi puțină merinde, iar pentru aceasta s-au dus în târgul cetății, socotind că măcar oarecine le va da puțină milostenie. Însă nimeni din acea cetate nu s-a îndurat să le dea ceva de-ale gurii, încât au rămas și flămânzi, și fără adăpost.

Dar în acea noapte, voievodul cetății a avut un vis în care i s-a arătat o femeie plină de slavă și i-a grăit astfel:

– Tu dormi, odihnindu-te pe pat dimpreună cu soția ta, pântecetele tău fiind preaplin de sațiul multelor mâncări și băuturi, iar robii adevărați ai lui Dumnezeu se află în cetatea ta și iată că aproape că mor de foame. Sculându-te, du-te în târg de dimineață și ia-i pe acei săraci și îi odihnește în casa ta. De mă vei asculta pe mine, vei dobândi mari binecuvântări, iar de nu mă vei asculta, vei rămâne în sălașul cel întunecat al nemilostivirii inimii tale.

Îndată ce s-a trezit din vedenia de noapte ce o avusese, cuprins de cutremur, bărbatul i-a destăinuit soției sale toate cele pe care le-a văzut și le-a auzit de la acea doamnă slăvită. Și îndată ce s-au arătat zorii, a mers degrabă în târgul cetății și i-a găsit pe cei pe care îi văzuse în vis, poftindu-i în palatul său și dându-le tot ce le era de trebuință. Trecând câteva zile, voievodul a auzit-o pe Maria propovăduindu-L pe Hristos ca singurul Dumnezeu adevărat și mărturisind toate minunile pe care El le-a săvârșit. Omul acesta nu reușise să aibă copii și își dorea foarte mult un fiu, așa încât, cumpănind în sine, i-a zis Mariei:

– Dacă Hristos, pe Care tu Îl propovăduiești ca Dumnezeu Atotputernic, îmi va dăruia un fiu pe care mult îl doresc, făgăduiesc că mă voi face creștin și nu numai atât, ci și toți idoli din cetate îi voi da pierzării.

Iar Maria i-a răspuns:

– Nu numai darul acesta poate să ți-l dea Stăpânul Hristos, ci orice vei cere, numai crede în El fără de îndoire și vei cunoaște puterea Lui.

Iar după puțin zile, mai-marele cetății dimpreună cu soția sa și toți cei ai palatului s-au încreștinat, primind Sfântul Botez. Curând după aceasta, femeia lui